

Ruke Anelove Majke

by [Radmila Solesa-Cetic](#) on Monday, October 3, 2011 at 11:58pm

Bezbroj sam puta poslušala pjesmu.

Uzivo, nekad. Da li da kazem davno.

Ili da mislim nedavno.

Pokusavala razumjeti.

Jeste lijepa, ali rijeci nisu.

Jesu, a nisu, Tine.

Ne brini, mama.

Kako da ne brinem.

To je samo pjesma, mama.

I svirao je. I gitara. I klavir.

And I find it kind of funny, I find it kind of sad

The dreams in which I'm dying are the best I've ever had..

Bili skupa sretni kad je Adam Lambert osjetio, kako treba otpjevao.

Mislila, možda i Adamova mati brine.

Ali, to je samo pjesma. Ona, sigurno, ne brine.

U ovih nekoliko dana, opet, slusala, pa gledala.

Sad samo gledam.

Ukradeni dragulj je pjeva.

Gitaru svira.

Oca mu znam. Ima njegov lik.

Ruke mu gledam. Mislim da nisu ocele.

I moj je Tin na oca sav, ali ruke, ruke su moje.

Dugi prsti mamini.

Gledam ovo njihovo cedo, samo ruke vidim.

Usudim se, napokon, Senada da zovnem, moze li Atifog sina da vidi.

Sjedne.

Kaze.

Ruke.

Ruke Tina moga.

Prsti, prsti sina moga.

Majku mu ne znam.

Ima li njene ruke.

Ako ima, onda smo i po rukama slicne.

Znam, na zalost, da nam je srce isto.

